तेषु रक्षां समाधाय प्रयातः सौभपातने। बलदेवो महाबाहुः कच्चिज्जीवति शत्रुहा। ८३५
सात्यकीरौक्मिणेयश्च चारुदेष्णश्च वीर्य्यवान्। शाम्बप्रभृतयश्चैवेत्यहमासं सुदुर्म्मनाः।
एतेषु हि नरव्याघ्र जीवत्सु न कथञ्चन। शक्यः शूरसुतो हन्तुमपि वज्रभृता स्वयं।
हतः शूरसुतो व्यक्तं व्यक्तञ्चैते परासवः। बलदेवमुखाः सर्व्व इति मे निश्चिता मतिः।
सोऽहं सर्व्वविनाशं तं चिन्तयानो मुहुर्मुहुः। सुविह्वलो महाराज पुनः शाल्वमयोधयं।
ततोऽपश्यं महाराज प्रपतन्तमहं तदा। सौभात् शूरसुतं वीर ततो मां मोह आविशत्। ८४०
तस्य रूपं प्रपततः पितुर्म्मम नराधिप। ययातेः क्षीणपुण्यस्य स्वर्गादिव महीतलं।
विशीर्णमलिनोष्णीषः प्रकीर्णाम्बरमूर्द्धजः। प्रपतन् दृश्यते स्म क्षीणपुण्य इव ग्रहः।
ततः शार्ङ्गं धनुः श्रेष्ठं करात् प्रपतितं मम। मोहापन्नश्च कौन्तेय रथोपस्थ उपाविशं।
ततो हाहाकृतं सर्व्वं सैन्यं मे गतचेतनं। मां दृष्ट्वा रथनीडस्थं गतासुमिव भारत।
प्रसार्य्य बाहू पततः प्रसार्य्य चरणावपि। रूपं पितुर्म्मे विबभौ शकुनेः पततो यथा। ८४५
तं पतन्तं महाबाहो शूलपट्टिशपाणयः। अभिघ्नन्तो भृशं वीर मम चेतो ह्यकम्पयन्।
ततो मुहूर्त्तात्प्रतिलभ्य सञ्ज्ञामहं तदा वीर महाविमर्द्दे। न तत्र सौभं न रिपुञ्च शाल्वं पश्यामि वृद्धं पितरं नचापि।
ततो ममासीन्मनसि मायेयमिति निश्चितं। प्रबुद्धोऽस्मि ततो भूयः शतशोऽवाकिरन्शरान्।
इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि अर्ज्जुनाभिगमनपर्व्वणि सौभवधोपाख्याने एकविंशोऽध्यायः॥ २१ ॥
॥ वासुदेव उवाच॥ ततोऽहं भरतश्रेष्ठ प्रगृह्य रुचिरं धनुः। शरैरपातयं सौभात् शिरांसि विबुधद्विषां।
शरांश्चाशीविषाकारानूर्द्ध्वगांस्तिग्मतेजसः। प्रैषयं शाल्वराजाय शार्ङ्गमुक्तान् सुवाससः। ८५०
ततो नादृश्यत तदा सौभं कुरुकुलोद्वह। अन्तर्हितं माययाऽभूत्ततोऽहं विस्मितोऽभवं।
अथ दानवसंघास्ते विकृताननमूर्द्धजाः। उदक्रोशन्महाराज धिष्ठिते मयि भारत।
ततोऽस्त्रं शब्दसाहं वै त्वरमाणो महारणे। अयोजयं तद्वधाय ततः शब्द उपारमत्।
हतास्ते दानवाः सर्व्वे यैः स शब्द उदीरितः। शरैरादित्यसङ्काशैर्ज्वलितैः शब्दसाधनैः।
तस्मिन्नुपरते शब्दे पुनरेवान्यतोऽभवत्। शब्दोऽपरो महाराज तत्रापि प्राहरं शरैः। ८५५
एवं दशदिशः सर्व्वास्तिर्य्यगूर्द्ध्वञ्च भारत। नादयामासुरसुरास्ते चापि निहता मया।
ततः प्राग्ज्योतिषं गत्वा पुनरेव व्यदृश्यत। सौभं कामगमं वीरो मोहयन्मम चक्षुषी।
ततो लोकान्तकरणो दानवो दारुणाकृतिः। शिलावर्षेण महता सहसा मां समावृणोत्।
सोऽहं पर्व्वतवर्षेण बध्यमानः पुनः पुनः। बल्मीक इव राजेन्द्र पर्व्वतोपचितोऽभवं।
ततोऽहं पर्व्वतचितः सहयः सहसारथिः। अप्रख्यातिमियां राजन् सर्व्वतः पर्व्वतैश्चितः। ८६०
ततो वृष्णिप्रवीरा ये ममासन् सैनिकास्तदा। ते भयार्त्ता दिशः सर्व्वे सहसा विप्रदुद्रुवुः।
ततो हाहाकृतमभूत् सर्व्वं किल विशाम्पते। द्यौश्च भूमिश्च खञ्चैवादृश्यमाने तथा मयि।
ततो विषण्णमनसो मम राजन् सुहृज्जनाः। रुरुदुश्चुक्रुशुश्चैव दुःखशोकसमन्विताः।